niet, dat je niet met hem geëngageerd bent?" — „Dat is zeker niet iets, wat jou aangaat," zei ze met versnelde ademhaling. „Maar omdat het mij aangaat zal ik het je zeggen: ja, dat bedoel ik."

„Dan moet ik je vergeving vragen," hernam hij met verwonderlijke kalmte. „Maar geloof me, je kunt onmogelijk begrijpen, hoe het me spijt, dat ik je verdriet gedaan en beledigd heb. Je ziet," ging hij zelf heel bleek en ernstig voort, „ik kan het raadsel niet oplossen. Maar mag ik je een geschiedenis vertellen? En wil je me dan niet in de rede vallen, hoe het verloop ook is?"

„Ja," zei ze, nog bevend.

„Ik had eens een vriend, die een allertreurigste ontdekking deed — een ontdekking zoo noodlottig, dat ze hem met groote droefheid en spijt vervulde. Hij was niet koel of onhartelijk, maar ik denk dat het kwam, omdat hij zoo lang op zichzelf had geleefd, dat hij wat nonchalant en zelfzuchtig was geworden. De ontdekking, die mijn vriend deed, was, dat hij zijn heele leven een meisje had liefgehad zonder dat hij het zelf wist en er pas achter kwam, toen ze met een ander zou trouwen. Hij was zooveel ouder dan zij en had haar zooveel jaren gekend, dat hij er eigenlijk nooit aan gedacht had, dat zij een vrouw was, tot iemand hem op zekeren dag kwam vertellen, dat hij zoo goed als verloofd met haar was. En al was mijn vriend geschokt te hooren, dat zijn vriendinnetje van plan was zich te vergooien aan een dwaas, hij begreep den omvang nog niet van wat het voor hemzelf beteekende. Ja, hij kende zijn eigen hart nog zoo slecht, dat hij toestemde een verjaardagsvers voor het jongemensch te maken om het haar te zenden met wat rozen. Hij zat op een avond achter haar in de komedie en verwonderde zich hoe mooi ze was. Misschien, als hij een paar weken later haar niet bezocht had, dat hij nooit zijn eigen hart had leeren kennen. Maar toen zij de kamer binnenkwam en toen ze later haar hand op zijn arm legde, toen wist hij het. Je kunt natuurlijk niet begrijpen, wat hij voelde. Je kunt niet begrijpen, hoe die vreeselijke woorden *te laat, te laat* hem tegengrijnsden.— Maar eindelijk, wat gebeurt er? Juist, toen hij alle hoop op geluk had opgegeven, ontdekte hij, dat hij bedrogen was; dat alles valsch was; dat die vernedering voor haar niet bestemd was; dat ze vrij was, vrij als een vogel, vrij als de lucht. Zou je denken," zei hij, in zijn ontroering zich voorover buigend en zijn hand leggend op de leuning van haar stoel, „dat als hij haar dat alles vertelde .... haar vertelde, dat, ook al zou hij nooit durven hopen iets anders dan onverschilligheid bij haar op te wekken, hij toch, waar hij ook wezen zou en hoelang hij ook zou leven, aan haar denken zou en haar liefhebben en dankbaar zijn dat hij haar eens gekend had ... denk je, dat zij hem in de goedheid van haar hart zou kunnen vergeven?"

„Ze zou niets te vergeven hebben," zei het meisje met een trilling in de stem, haar gelaat afgewend. „Het was *zijn* fout niet, dat hij haar verkeerd beoordeelde. En als hij werkelijk van haar hield, dan geloof ik, dat het er weinig toe deed, toen hij zijn vergissing had ingezien."

„Jetty, zeg niet te veel," riep hij jubelend. „Ik ben de man, van wien ik vertelde en het is jouw liefde, die ik begeer. Kun je me heusch vergeven?" — Ze kon hem niet antwoorden, maar ze hief de betraande oogen naar hem op en die gaven het antwoord.

W. Terstigt.

HANDENARBEID LEGER EN VLOOT.

In het Stedelijk Museum te Amsterdam is een tentoonstelling geopend van Handenarbeid van Leger en Vloot. De expositie bevat een zeer bijzondere verzameling van huisvlijt, die met veel kosten, moeiten en werk werd bijeengebracht. Onze foto geeft een kijkje op de Tentoonstelling. (x) De heer Prince uit Driebergen, die zooveel voor de huisvlijt der militairen heeft gedaan.

HANDENARBEID LEGER EN VLOOT.

Nog een kijkje op de Tentoonstelling in het Stedelijk Museum.

IN HET ZILTE NAT

Een badplaatsgeschiedenis door JOH. W. BROEDELET

Nu moest ze alleen nog maar een enkel kleedingstuk uitdoen, in 'r badpakje stappen en ze kon de zee in.

In de benauwdheid van 't broei-heete kamertje, dat als 'n serre door de egaal laaiende zon bestoofd werd, had ze 'n gevoel, alsof ze gekookt werd, zoodat ze, niettegenstaande d'r vrees voor de nieuwigheid, verlangde naar de frischheid van buiten. Zoodra ze dan ook 't water-kostuumpje om 'r leden had bevestigd, aarzelde ze niet langer, duwde met durf 't deurtje open en zette 'r voet op de eerste tree.

'n Allervreemdste gewaarwording beving 'r. Zooals ze daar stond, vlak voor die oneindigheid van lucht en water, welke haar als met 'n verlokkend geweld scheen te bedreigen, kwam 't haar 'n oogenblik voor, als moest ze 'n heldendaad verrichten met dat gaan-in-zee. Zelfs dacht ze er 'n moment over, terug te treden, doch, zich schamend voor 't effect, dat die lafhartigheid zou maken, liep ze vrij snel de paar trapjes af — wat was dat 'n gek gevoel met je bloote voeten! — en maar niet willende zien, dat ze, zoowel in zee als aan 't strand, naar 'r keken, deed ze den grooten waag.

Het was de eerste maal, dat ze 'n bad nam in de zilte wateren, Pauline. Ze had er lang naar verlangd, veel van gehoord, dat het 'n heerlijkheid was. Nu kon ze zelf ondervinden. Met rappe stapjes, om zoo gauw mogelijk onder te zijn, trad ze de sterk-ruischende kabbeling tegen, maakte onder 't loopen, gelijk ze dikwijls had afgezien, 'r hals nat, zoover mogelijk, en toen ze voor 'r eigen gevoel al 'n diep eind in zee was, zette ze zich neer, er vooral op bedacht, toch minstens 't hoofd boven te houden. Doch ze zat nog haast vlak aan 't strand. 'r Middel kwam niet eens onder en beschaamd, dat ze zich zoo te kijk gaf aan 't gapend publiek, duwde ze zich langzaam naar achter, schuivend over den grond, meer en meer de groote geheimzinnigheid tegemoet van 't bruisende nat, dat ergens, in onbereikbre verte, z'n wellen moest hebben, afgrond-diep, onnaspeurbaar. Toen ze eindelijk kon zeggen, dat ze iets van golfslag voelde, bleef ze zitten, vol van 'n ongekend gevoel.

Het was 'n weelde, zoo'n zeebad. Ze sloegen zachtjes tegen je aan, de groote wateren, wiegden je, koesterden je, streelden je. En de zee nam je op en zette je weer neer, en er was altijd ruisching, bruising, klater-geweld. Je waagde je wat verder en 'n breede golf sloeg tegen je rug, dat je iets naar voren duikelde, ontzet door die reuzige kracht. En je lachte er om en voelde je lekker en, na de groote oneindigheid nog 'n meter of zoo tegemoet te zijn gegaan, steunde je, 't gezicht naar boven, op je ellebogen, hield je voeten van den grond, zoodat je 'n gevoel had van drijven, en in zachte schommeling door de groote baren gecajoleerd werd, als 't scheepje door frisschen windstoot. De onmetelijkheid nam je op in haar moederlijke armen en je gaf je over in groot vertrouwen.

Pauline was gelukkig. Nu had ze eindelijk eens dat weeldegevoel, waarnaar ze altijd verlangd had. De wereld kwam 'r thans als 'n onleeg'bre gelukskelk voor, waaraan ze maar te nippen had, om zalig te zijn.

Krachtig voelde ze 't bloed door 'r lichaam stroomen, 'r spieren spanden zich en 'n wijde lach zonnigde 'r gelaat.

Wat was 't leven mooi! Met 'n tragen ruk, omdat ze al wat moe was, stond ze opeens recht op, Pauline, den blauwen hemel boven zich, den horizont in 't verschiet. Heerlijk was de wereld. Toen, 'n tel, juichte 't wild in haar, en, in 'n drang van overmoed, *wierp* ze zich in zee, zich, wijl ze niet zwemmen kon, grabbel-rolleduikelend voortbewegend, proestend en snakkend naar adem, tot ze enkel nog maar 't hoofd en de schouders boven had. Zoo bleef ze turen naar 't strand.

Wat was 't 'n klein menschengewoel daar!

Ze sloot de oogen half, Pauline, en gevoelde zich 'n oogenblik diep melancholiek. 't Naderen van meerdere baadsters en baders gaf 'r dan 'n afleiding, deed 'r opzien met nieuwsgierigheid.

Ze had er geen spijt van, dat ze in de *bains mixtes* was gegaan. In 't eerst had ze 't als een heele meisjesdurf beschouwd, 'n groote brutaliteit, om zoo maar tusschen mannen in 't water te loopen. Doch daar ze in den trein ook nooit dames-coupé nam, enkel omdat ze 't daar meest zoo criant vervelend vond, had ze koppig aan 'r eigen plan vastgehouden in de gemengde baden te gaan, óók wijl 't haar lichtelijk pikant, excentriek, zoo'n beetje buitenlandsch-achtig voorkwam Want, al viel 't op zoo'n oogenblik moeilijk te bekennen, ze was heusch geen steekje meer dan 'n eenvoudig, zij 't knap, kameniertje, buiten betrekking. Nu echter, in die grootschheid van lucht en water, welke je zoo'n veel ruimer blik op de dingen gaf dan anders, keek ze de mannen kalm tegemoet, die, met korte, koddige sprongetjes of met lange sleeppasen 'r tegentraden. Eindelijk, met iets van spijt, besloot ze, de koestering van 't water weer te verlaten voor den gewonen, beganen grond. Met 'n lammig gevoel in 'r leden, alsof ze met iemand aan 't vechten was geweest, sjok-slenterde ze naar de koetsjes terug, die met hun vroolijk lichtgroen de eentonige strandkleur wat braken. 't Was 'n vermoeiend werkje, dat baden!

Vlak voor de wagentjes, had ze 'n aarzeling. Welk nummer was ook weer 't hare? Daar net waren er maar twee koetsjes, nu zes. Dat scheelde heel wat. Ze herinnerde zich 'n 1 en 'n 3, dus dat nummer 31 zou wel goed zijn. Loom vatte ze de leuning aan, die naar 't deurtje boven leidde, en met 'n zwaarte in 'r beenen, alsof ze gebroken waren, stapte ze 't broeihokje weer binnen. 't Was er heet, om neer te vallen. Doch zoo dadelijk voelde ze dat niet in haar eigenaardigen toestand van zachte gebeuktheid. Zwaar ademend, zette ze zich, even te bekomen. 'n Schok deed 'r dan weer opstaan — 't koetsje schudderolde uit zee — en als ontwaakt wilde ze nu maar weer zoo gauw mogelijk buiten in de zon promeneeren. 't Kletsnatte badcostuum klefde ze neer, en, terwijl ze zich met zorg droogde, deed ze opeens 'n ontdekking, welke 'r, met den handdoek onbeweeglijk aan 'r knie, sprakeloos deed staan. Wier kleeren hingen daar aan 't beschot?

Hemel, ze moest in 'n verkeerd koetsje gestapt zijn. Wat nu? Als ze nog als baadster gekleed was ... Doch ook dàt had niet geholpen, omdat ze immers niet door de menschen heen kon! Iemand roepen, ging evenmin. Wel tikte ze 'n oogenblik wanhopig aan 't deurtje, of iemand 'r hooren zou, maar 't was de roepende in de woestijn. Daarbij, wat had 't geholpen? 't Was 'n rare geschiedenis.

Toen vatte Pauline 't geval van de komische zijde op. 'r Weeldegevoel van daarnet in 't bad kon zich nu continueeren waar ze onverwachts over zulk 'n uitgezochte garderobe beschikte. Of 't passen zou? Zoo op 't oog leek alles wel voor 'r gemaakt. Zelfs de schoentjes, die aan 'n klein voetje toebehoorden, konden voor haar geleverd zijn. En ze begon, wijl 't moest, zich met 'n anders veeren te tooien.

Langzaam kleedde ze zich aan, er maar niet aan denkend, hoe dat straks afloopen moest. Ze dacht na ... Zou ze weer gauw 'n goeie betrekking hebben? 't Werd tijd, want 'r spaarduitjes raakten op ...

't Scheen een rijke dame te zijn, in wier koetsje ze nu was .. 't Beelderige horloge, dat aan 'n gouden kettinkje hing, frappeerde haar. 't Moest toch heerlijk wezen, rijk te zijn. *Zij* had maar zoo'n zilver dingske. Ach, ach, geld was 't groote geluk. Maar als je 't niet had, hoe kwam je er aan? Daar maar niet over tobben!

(*Zie vervolg op pag. 10*).